

[Arbejdsministeren]

Når man hører hr. Gammelgaard tale om samarbejde mellem den offentlige og den private sektor, så skulle man tro, at alt, hvad der kom fra den offentlige sektor, var af det onde, og at ethvert samarbejde mellem den private og den offentlige sektor var dårligt. Vi ville ikke have virksomheder som Brüel & Kjør og Radiometer, for bare at nævne to eksempler, og der kan nævnes mange andre eksempler, hvis ikke vi havde haft et avanceret, velfungerende og veludviklet sundhedsvæsen herhjemme. Der er masser af den slags eksempler, og jeg håber, der vil komme betydeligt flere i fremtiden.

Jeg må af hensyn til min tidligere kollega, lektor Ole P. Christensen fra Århus universitet, sige, at jeg nægter at tro på, at hr. Gammelgaards referat af hr. Christensens analyse var udtømmende. Hr. Christensen plejer at være en meget fornuftig mand. Jeg nægter at tro, at det referat kan være korrekt.

Jeg vil slutte med at besvare de to spørgsmål, der blev stillet til mig.

Det ene blev stillet af hr. Arne Melchior, der spurgte, om der i begrebet »mere fleksibel tilrettelæggelse af arbejdet« lå et ønske om at få en mere fleksibel tilrettelæggelse af arbejdet. Det gør der. Jeg synes ikke engang, det er særlig vagt udtrykt. Jeg kan sige, at en af de ting, der har inspireret os i det franske eksempel, netop har været, at franskmændene for at kunne finansiere deres arbejdstidsnedsættelsespolitik lægger enorm vægt på at få en mere fleksibel tilrettelæggelse af arbejdstiden. Der er mange muligheder, der er også mange blokeringer, det er et overenskomstansættelsespolitisk, men det virker tåbeligt, at vi både i den private og i den offentlige sektor har en så ringe udnyttelse af den investerede kapital. Én ting er, at man af mange grunde ikke får investeret tilstrækkeligt, men at vi ikke udnytter de investeringer, der allerede er foretaget, mere effektivt, end vi gør, synes jeg er dybt beklageligt.

Fru Lone Dybkjør spørger vedrørende indkomstpølik. Hvornår er tiden, spørger fru Lone Dybkjør. Det ved fru Lone Dybkjør udmærket godt; det føres der forhandlinger om i øjeblikket. Socialdemokratiets svar er, at vi har været parate, hver eneste gang en lejlighed har budt sig og det har været fornuftigt. Det har været i kombination med overenskomstsituationer, og det har været i kombination med valutakursjusteringer.

Det har givet ganske betydelige resultater, og det er vi selvfølgelig også parate til at gøre i fremtiden, når chancen viser sig. I en situation, hvor restlønstigningen er så lav, som den ikke har været i 4 eller 5 år, hvor arbejdsmarkedets parter selv gør en kæmpeindsats for at forbedre konkurrenceevnen i erhvervslivet, hvor vi for første gang i mange år står med en frivilligt indgået overenskomst og begge arbejdsmarkedets parter kommer og siger: vi tror, vi kan klare situationen selv, ville det være mindre omtankefyldt på et løst, uigennemtænkt, uoverskueligt grundlag at tage initiativer til indgreb enten i denne eller i den kommende overenskomstsituation. Det er baggrunden for, at regeringen fastholder, at grundlaget for det hele må være en fastholdelse og en forbedring af konkurrenceevnen, men at man skal være meget fornuftig, meget tilbageholdende med hensyn til valg af midler og satse på de frivillige kræfter, så langt disse fornuhovedet rækker.

Jeg må sige – for nu at slutte med noget positivt – at jeg er meget enig i fru Lone Dybkjærs påpegning af, at fordi noget er teknisk muligt, er det ikke nødvendigvis menneskeligt ønskeligt at få det gennemført. Selvfølgelig kan man forestille sig det personalefri hospital. Det er allerede opfundet, og det er i drift i Japan. Selvfølgelig kan man forestille sig det personalefri pengeinstitut, det personalefri stormagasin, og selvfølgelig kan man forestille sig den personalefri uddannelsesinstitution. Selvfølgelig kan man forestille sig en fremtidig tilværelse, hvor alle mennesker sidder derhjemme og lader EDB-operatører med jeg ved ikke hvor mange skærme og alt muligt andet klare det hele. Men ingen skal overbevise mig om, at alle disse teknisk mulige udviklingstræk nødvendigvis er ensbetydende med menneskelige gevinster.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men der er dog nogle ting, som jeg synes det er nødvendigt at tage op i forbindelse med denne diskussion. Jeg vil gerne konstatere, at vi har haft en god debat, og at notatet har været et godt udgangspunkt for denne debat.

Jeg aner et mønster i debatten, idet socialdemokratiet, det radikale venstre og SF og til dels VS på mange områder ønsker at trække i retning af, at man ikke kan fastholde den